

DÖRT ARKADAŞ SERİSİ - 4

Yürüyen Taş

Fedime KARAKOÇ

Yürüyen
Taş

Fedime KARAKOÇ

100 Sayfa - 100 Renk - 100 Hikaye

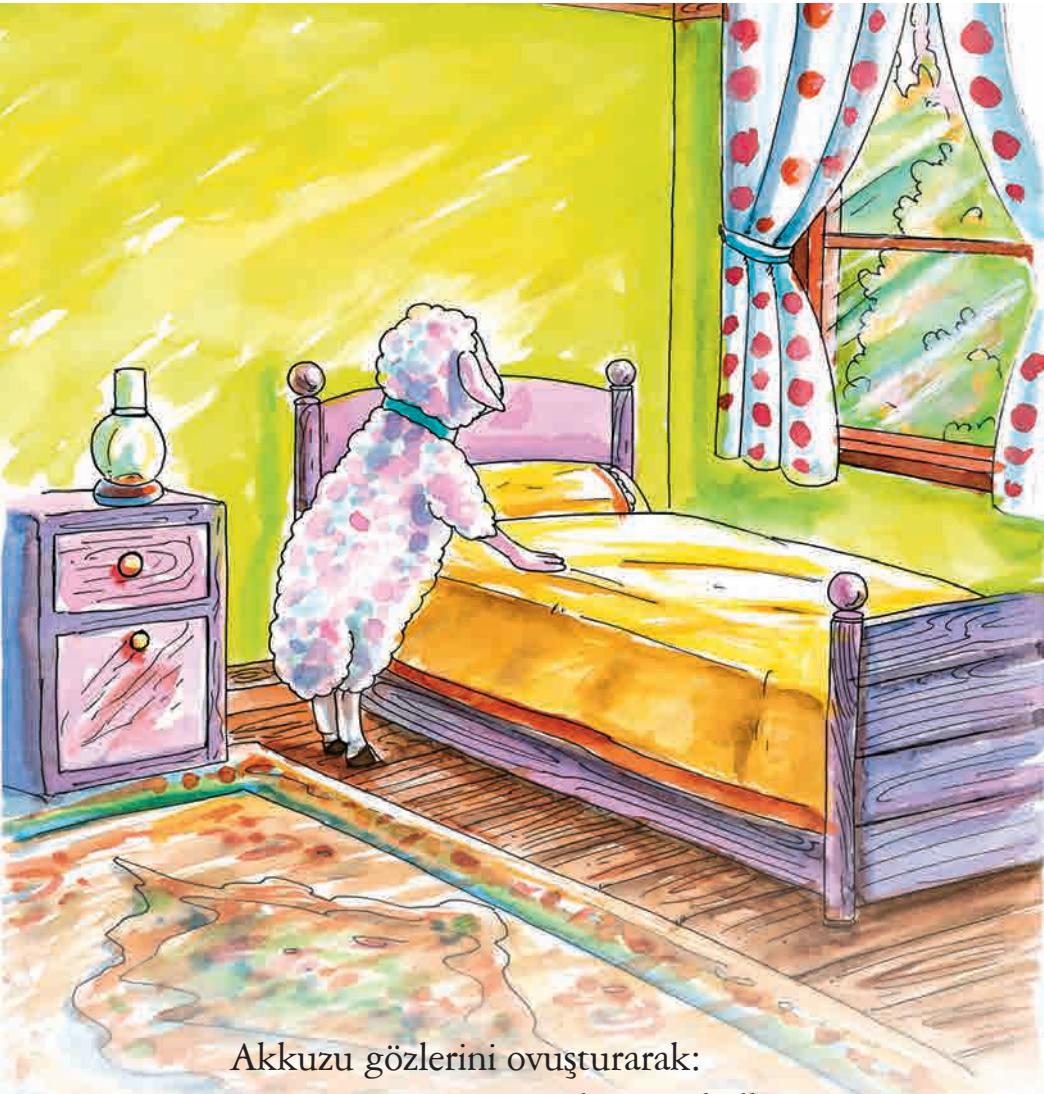
100 Sayfa - 100 Renk - 100 Hikaye

YÜRÜYEN TAŞ

Güneş doğmak üzereydi. Annesi, minik kuzusuna seslendi:

– Haydi Akkuzu kalk! Herkes uyandı,
bir sen uyuyorsun bak.

Akkuzu gözlerini ovaştıracak:

– Tamam anneciğim hemen kalkıyorum.
Dün çok yorulduğum için bugün böyle uyuyorum, dedi.

Hemen yatağını topladı. Sonra da elini yüzünü yıkadı. Bu sırada kapı çalındı.

Annesi seslendi:

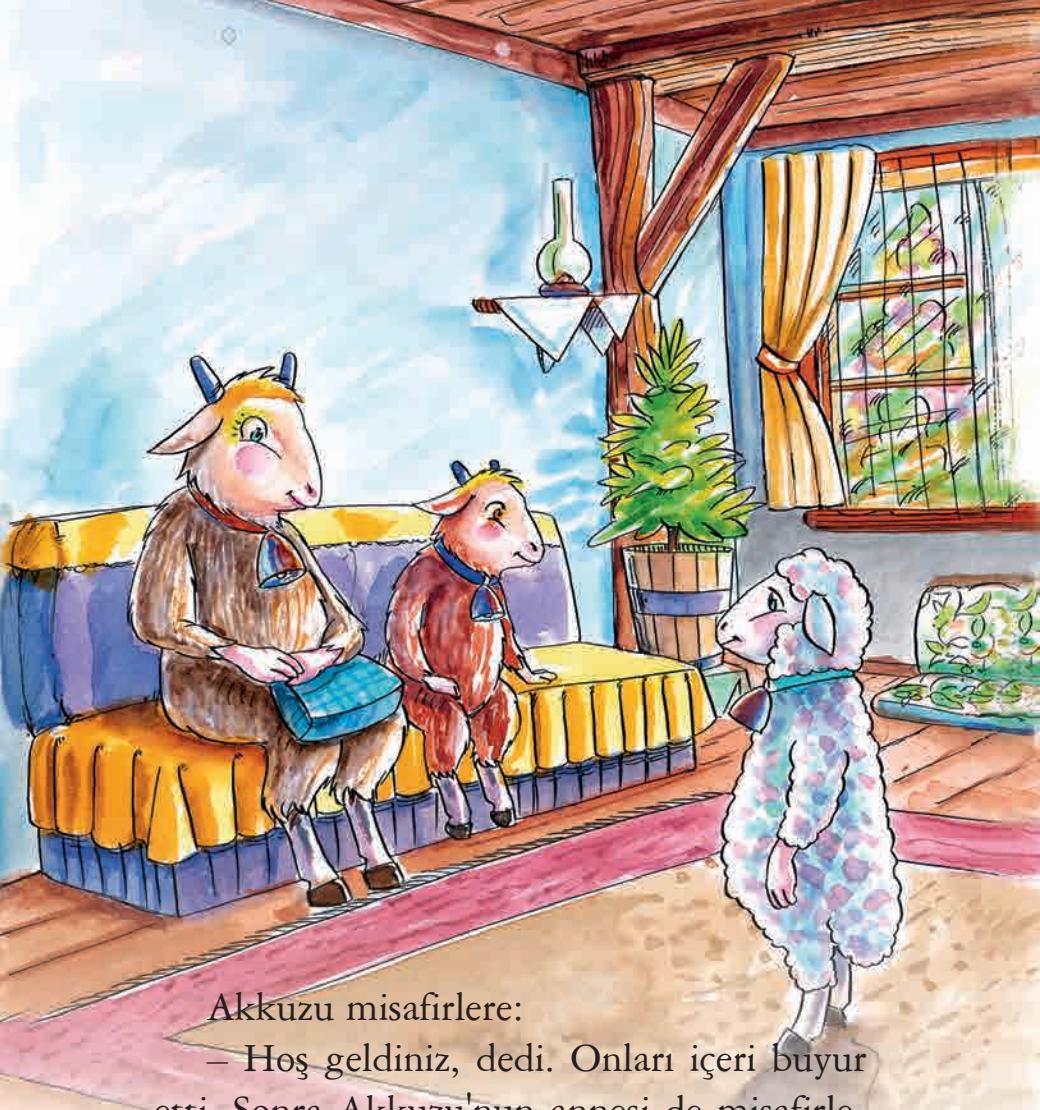
– Oğlum Akkuzu, kapıya bak.

Akkuzu koşarken kapı tekrar çalmıştı:

– Tak, tak!

Akkuzu kapıyı açtı. Karşısında Bozoğlak ile annesi vardı. Çok sevindi onları görünce, neşelendi birden bire.

Akkuzu misafirlere:

— Hoş geldiniz, dedi. Onları içeri buyur etti. Sonra Akkuzu'nun annesi de misafirlerin yanına geldi.

Bozoğlak'ın annesinin o gün çok işi vardı. Bozoğlak, akşamda kadar Akkuzular'da kala caktı. İki arkadaş kahvaltı masasına oturdu lar. Birbirleriyle yarışarak kahvaltlarını bitir diler. Birer bardak da süt içtiler.

Kahvaltı bitince Akuzu sordu:

– Anneciğim, Bozoğlak'la birlikte bahçede oynayabilir miyiz?

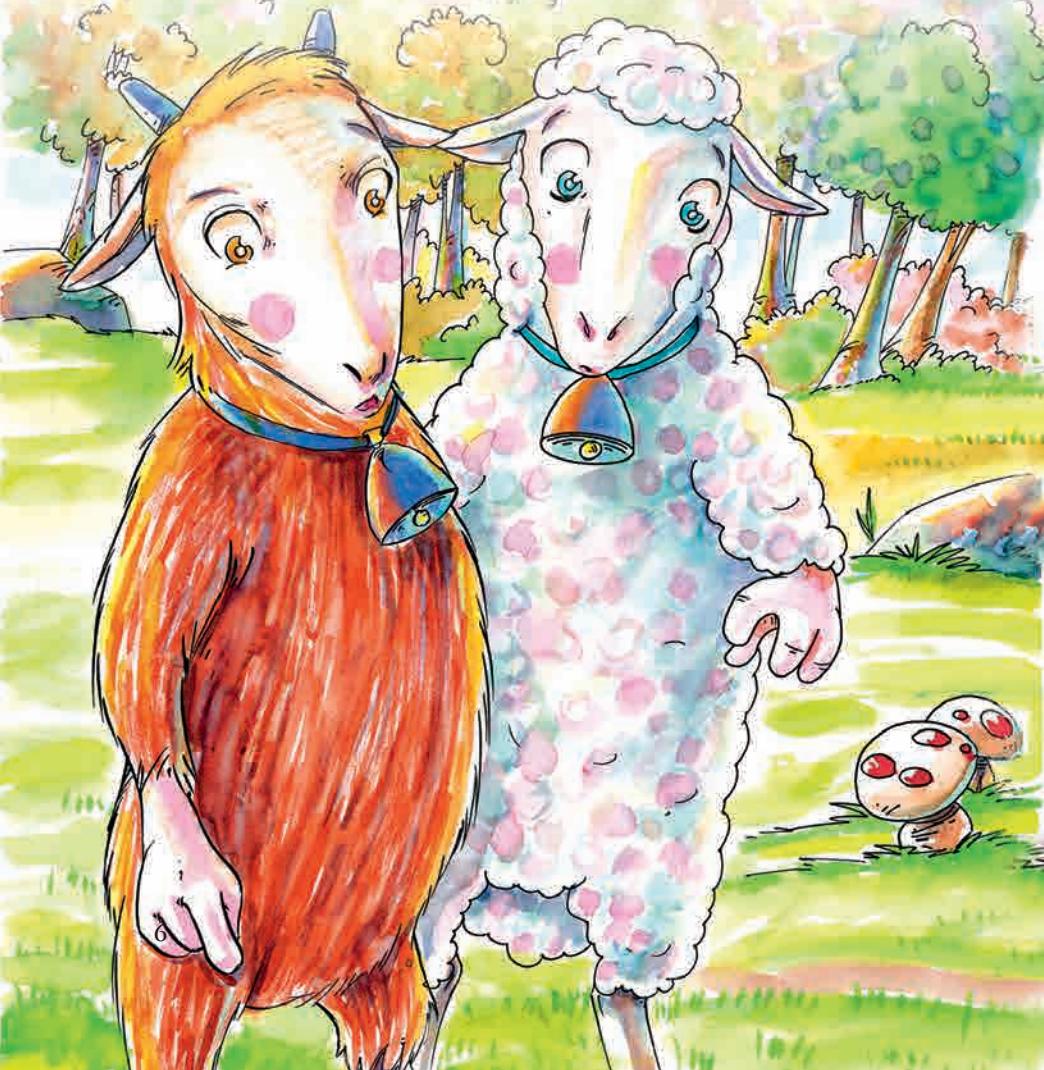
Annesi:

– Tabii oynayabilirsiniz, ama oynarken lütfen çok gürültü yapmayın, deyiverdi.

İki arkadaş, neşeye hemen bahçeye çıktılar. Bahçede sevinçle gezinirken garip bir şeyle karşılaştılar. Akkuzu ile Bozoğlak, şaşkınlıktan oracıkta sanki donmuşlardı.

Bozoğlak sordu:

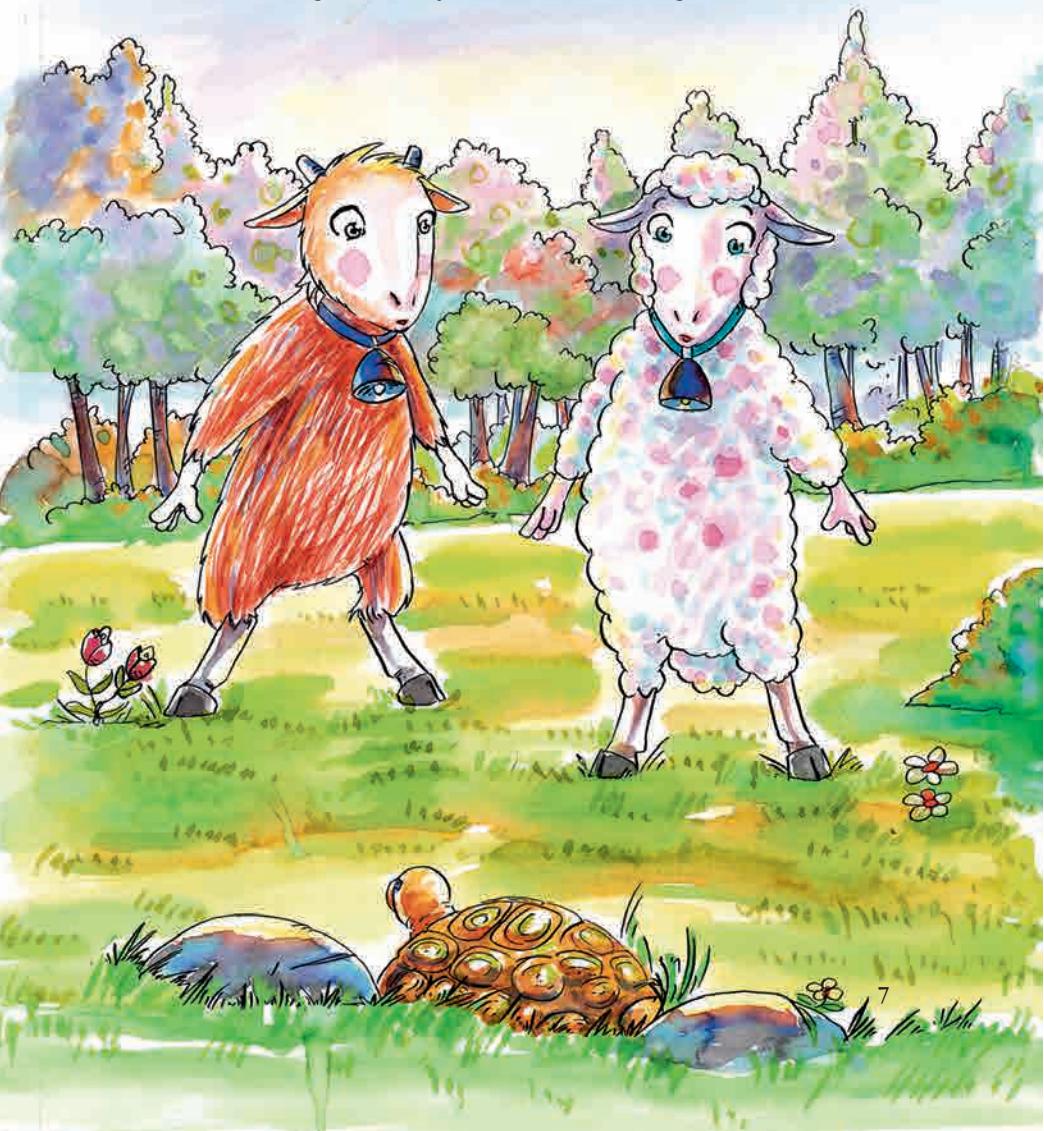
– Akkuzu, benim gördüğümü sen de görüyor musun? Duvarın dibindeki taş yürüdü biliyor musun?

Akkuzu dedi:

— Ben de gördüm yürüyen taşı, ama anlamadım taşların hiç olur mu başı.

İkisi de koşarak, yürüyen taşın yanına gittiler. Onu bir süre seyrettiler. Taş birden durunca da yeniden gitsin diye taşı ittiler. Fakat taş, artık yürümez olmuştu.

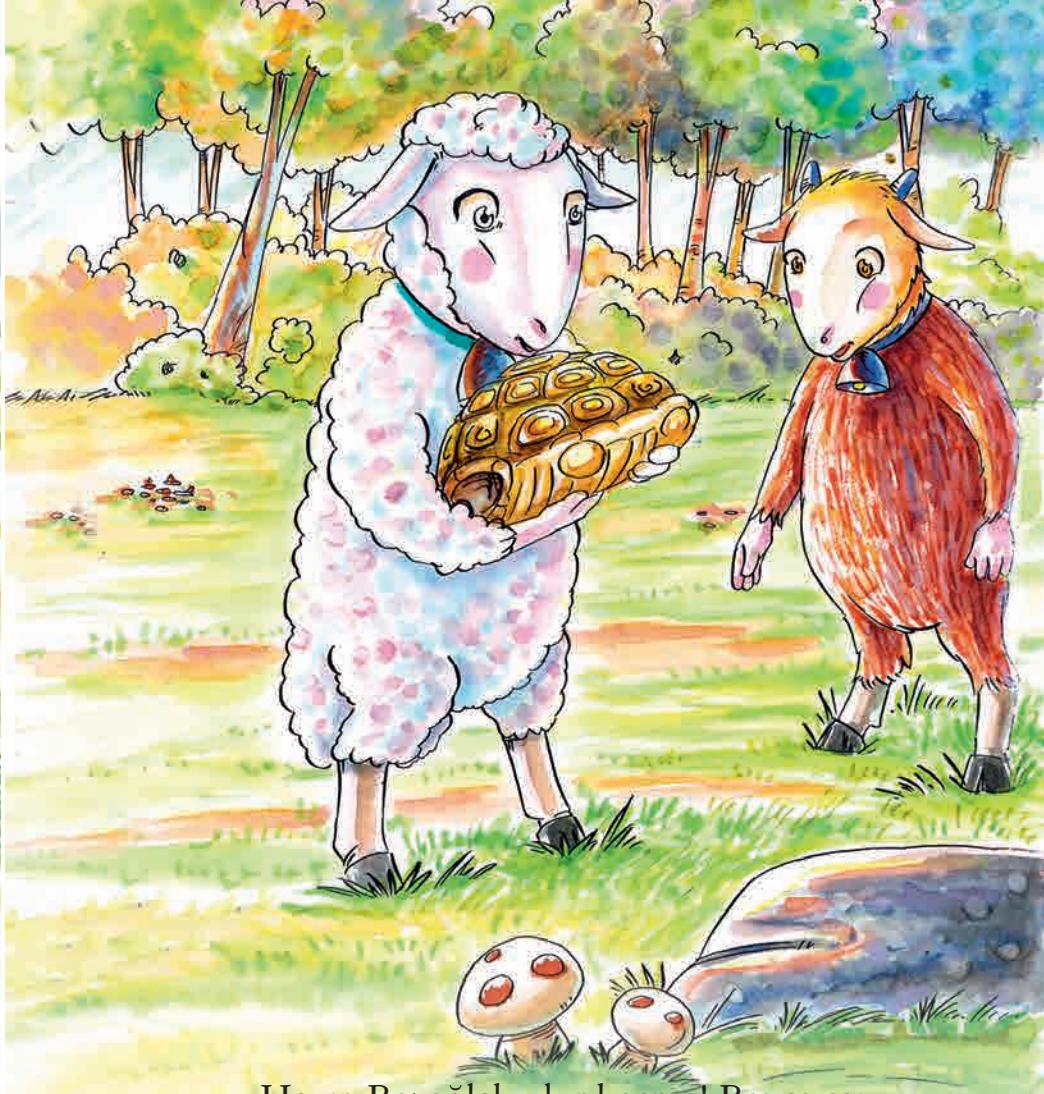
Bunun sebebini anlamaya çalışırlarken
birdenbire bir ses duyuldu:

– Ne var dı ki beni rahatsız ettiniz sabahтан.

Akkuzu ve Bozoğlak korku içinde birbirlerine baktılar. Bozoğlak bağırdı:

– Haydi kaçalım!

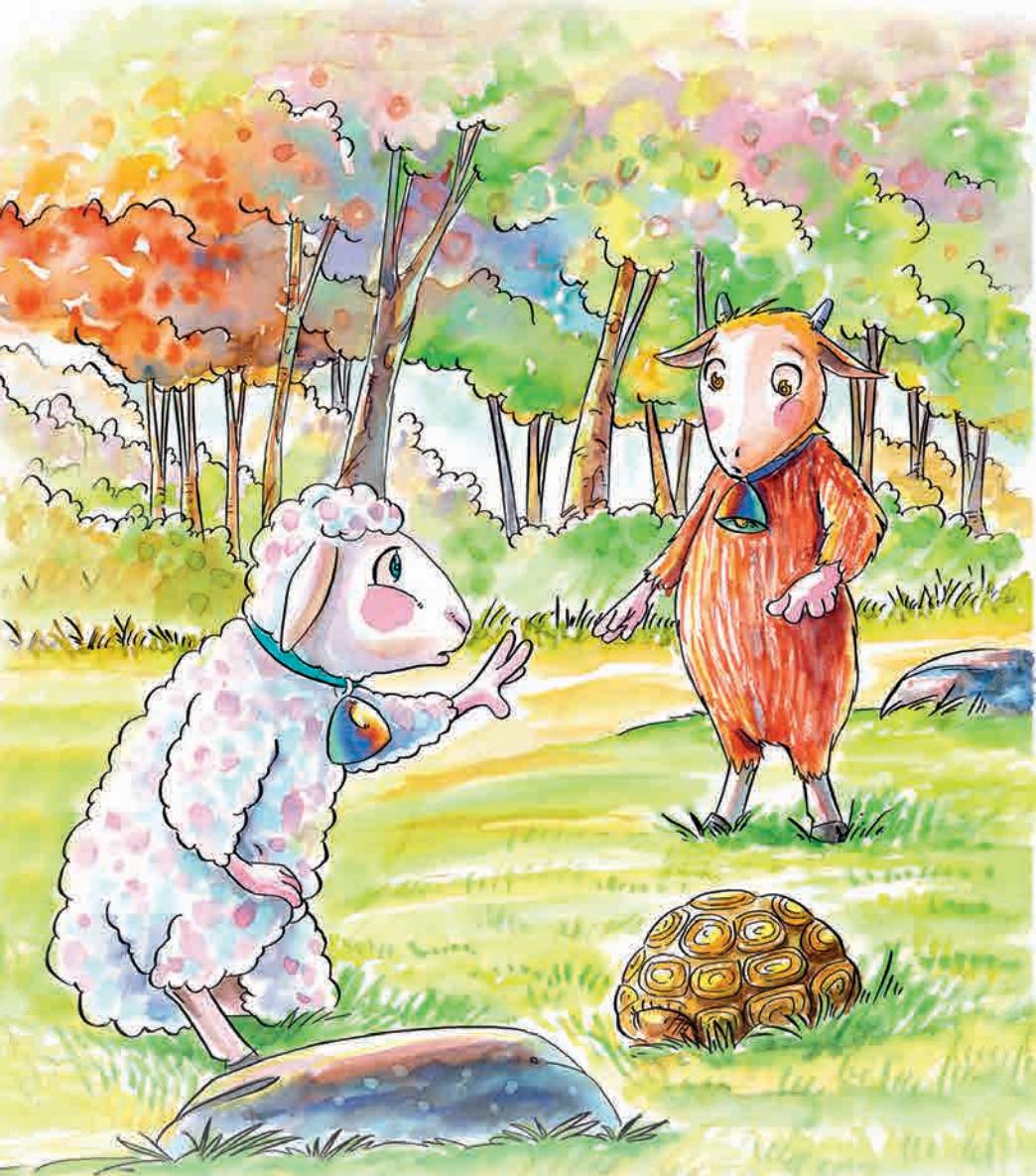
Akkuzu dedi:

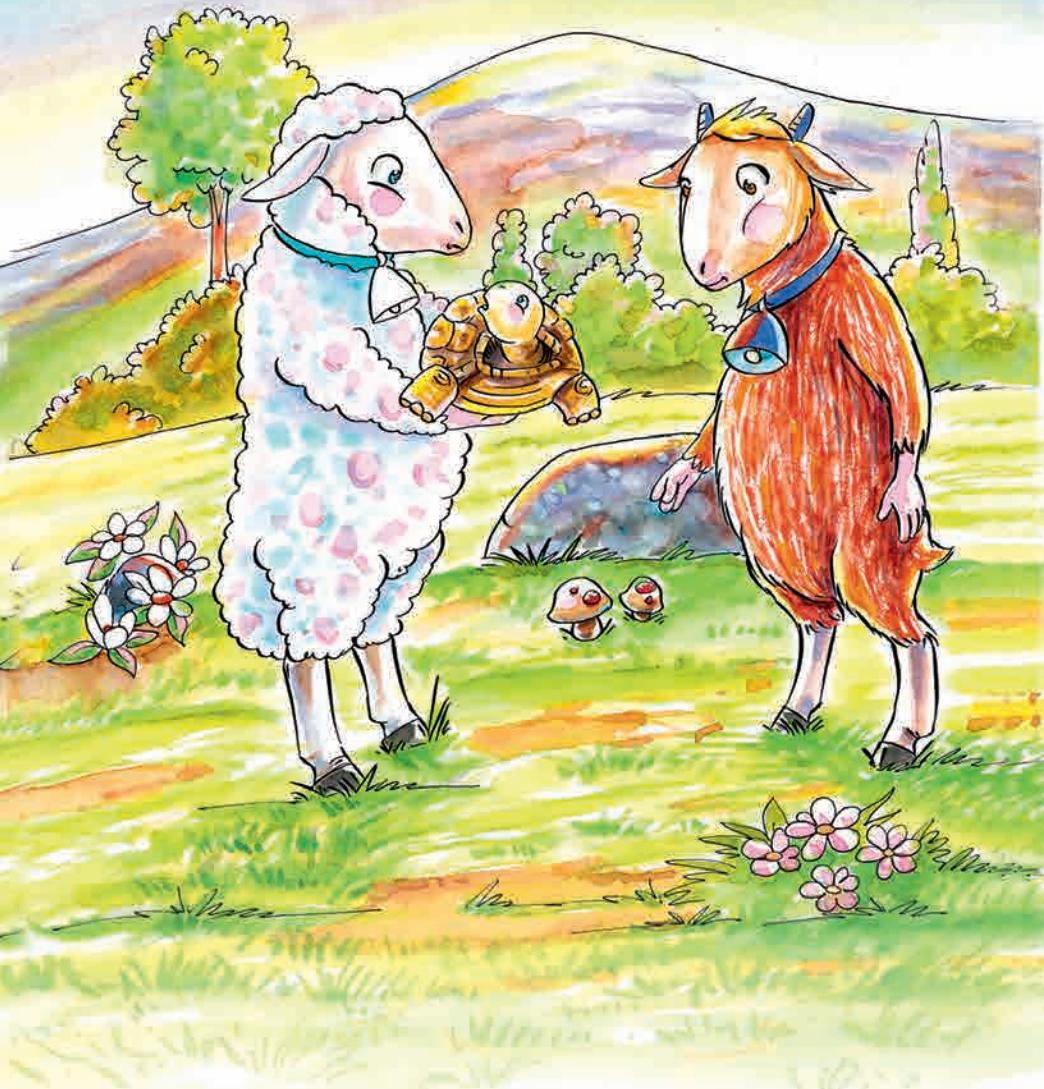
— Hayır, Bozoglak, dur kaçma! Bence canlısız bir taşın konuşması çok saçma.

Ardından taşı kaldırıp eline aldı. Bu kez yürüyen taş öfkeyle tekrar bağırdı:

— Çabuk beni yere bırakın! Ben sizin oyuncağınız mıyım? Görmüyorum musunuz ben de bir canlıyım.

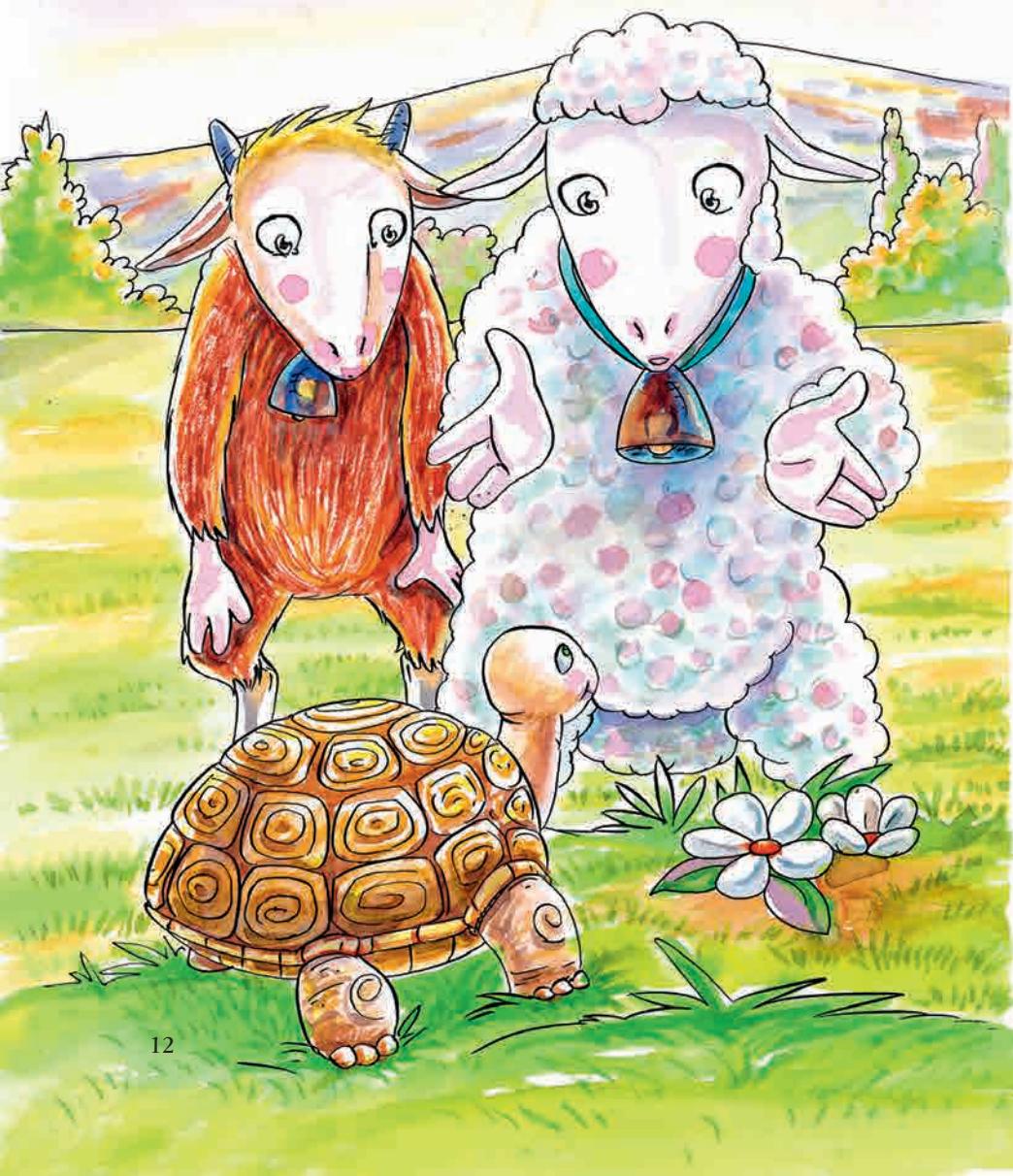
Akkuzu elindekini hemen yere bıraktı.
Taş sandıkları şey, konuşmaya devam etti:
– Benim adım kaplumbağadır. Evimi sırtımda taşıırım. O yüzden taşa benzetilirim ve yüküm çok ağırdır.

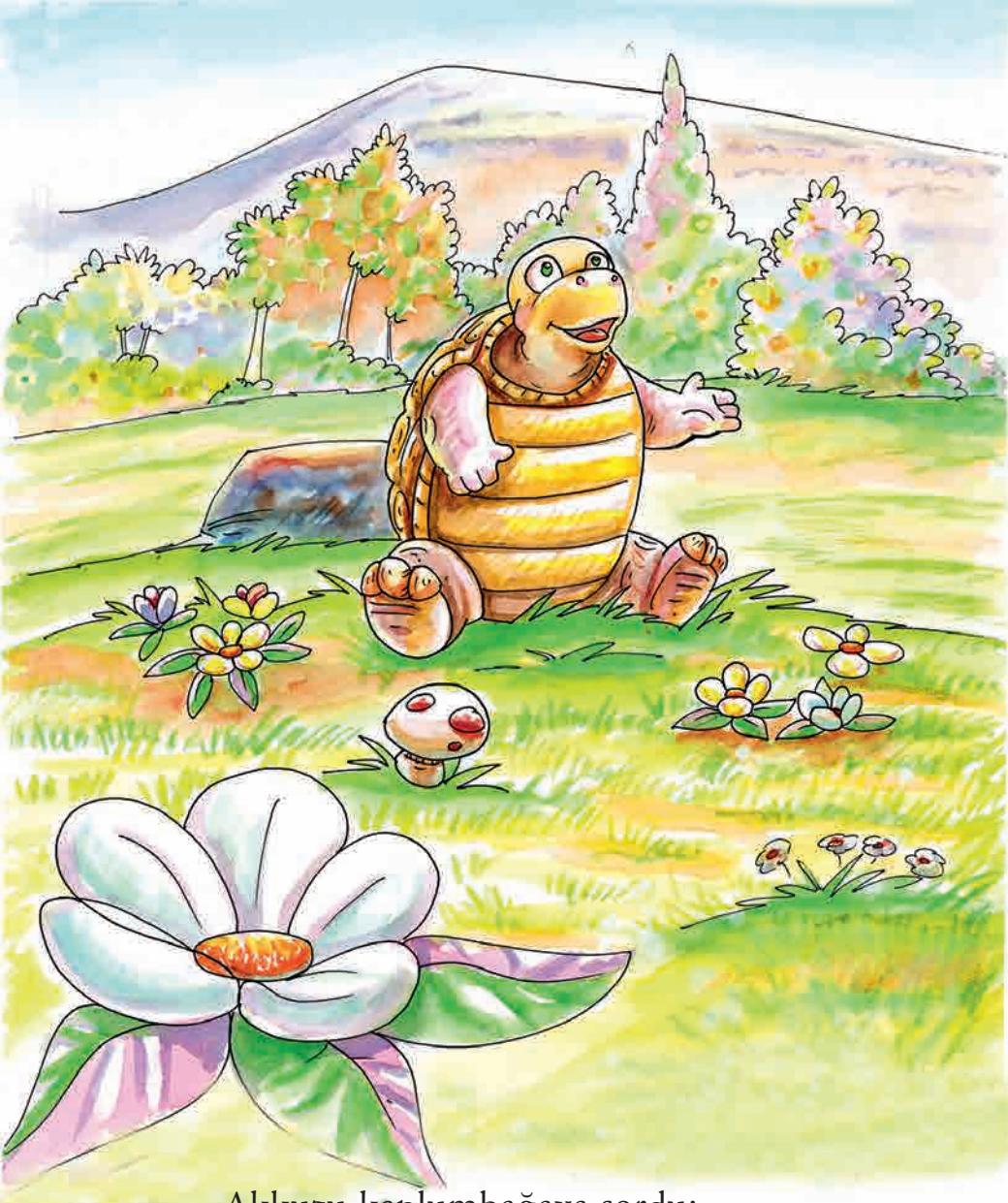

Akkuzu çok utanmıştı. Kaplumbağayı tekrar eline alarak:

— Biz sizi taş zannetmiştik, dedi. Ondan defalarca özür diledi.

Meğer kaplumbağanın yaşadığı yerde yiyecek bir şey kalmamış. Açı hâliyle bir haftadır yoldaymış. Bir marul yaprağı için yedi gün boyunca yol almış. Ancak henüz rızkını bulamamış.

Akkuzu kaplumbağaya sordu:

– Size marul getirsek yer misiniz?

Kaplumbağa cevap verdi:

– Hem yerim, hem şükrederim. Sahiden getirir misiniz?

Akkuzu hemen eve gidip kaplumbağaya marul yaprağı getirdi. "Bismillah!" diyen kaplumbağa marulları yemeye başladı. Kısa sürede marul yaprağını bitirdi. Bir güzel doyunca da durup "Elhamdülillah!" dedi.

Bozoğlak atıldı:

– Biz de yemeğe başlamadan önce "Bismillah!" yemeği bitirince de "Elhamdülillah!" deriz.

Kaplumbağa, Bozoğlak'a gülümseyerek:
– Bizi yaratan Rabbimizi hep analım.
Besmelesiz yemeğe başlamayalım. Karnımı-
zı doyuran Rabbimize şükretmeyi unutma-
yalım, dedi.

